

165. Bijbelstudie over DE EENHEID DER GEMEENTE ACH'DUT HAQEHILA אחדות הקהילה

Deel 2: Oproep tot éénsgezindheid

De vorige keer hadden we het over de wens, die Yeshua [Jezus] in Zijn hoogpriesterlijk gebed onder woorden bracht, dat de Zijnen één zullen zijn zoals Hij één is met Zijn Vader, en in Handelingen 2:41-47 en 4:32-35 zagen wij, dat de eerste Gemeente daadwerkelijk één was. De eerste gelovigen waren allen éénsgezind, één van hart en ziel. Helaas was deze éénheid en éénsgezindheid slechts van korte duur. Zolang de gemeente nog volledig Joods was, was er niets aan de hand, want zij wandelden zoals Yeshua gewandeld heeft, hielden zich allen aan de Tora en waren in de gunst bij het gehele volk.

Daar kwam helaas verandering in door de komst van de gelovigen uit de volken, die op sommige punten andere meningen op na hielden. Door de verschillende opvattingen binnen die ene gemeente ontstonden er wrijvingen en kwamen er gelovigen tegenover elkaar te staan. Zo ontstond er onenigheid en was het afgelopen met de aanvankelijke éénsgezindheid. Sha'ul [Paulus] voelde zich derhalve genoodzaakt om telkens weer als scheidsrechter op te treden en de gelovigen keer op keer op te roepen tot herstel van de éénheid en éénsgezindheid.

Deze oproepen, die helaas tot op heden actueel blijven, zullen wij in dit tweede deel van deze studie nader bestuderen en het is mijn gebed, dat deze tweedelige studie een bescheiden bijdrage mag leveren in het streven naar éénheid. Sha'ul vergelijkt de samengestelde éénheid van de Gemeente met die van het lichaam:

Romeinen 12:4-18

*“Want, gelijk wij in **één lichaam** vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werkzaamheden hebben, zo zijn wij, hoewel velen, **één lichaam in de Mashiach** [Christus], maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van elkander. Wij hebben nu gaven, onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is: profetie, naar gelang van ons geloof; wie dient, in het dienen; wie onderwijst, in het onderwijzen; wie vermaant, in het vermanen; wie mededeelt, in eenvoud; wie leiding geeft in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid. De liefde zij ongeveinsd. Weest afkerig van het kwade, gehecht aan het goede. Weest in broederlijke liefde elkander genegen, in eerbetoon elkander ten voorbeeld, in ijver onverdroten, vurig van geest, dient de Heer. Weest blijde in de hoop, geduldig in de verdrukking, volhardend in het gebed, bijdragend in de noden der heiligen, legt u toe op de gastvrijheid. Zegent wie u vervolgen, zegent en vervloekt niet. Weest blijde met de blijden, weent met de wenenden. **Weest onderling éénsgezind**, niet zinnende op hoge dingen, maar voegt u in het eenvoudige. Weest niet eigenwijs. Vergeldt niemand kwaad met kwaad; hebt het goede voor met alle mensen. Houdt zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, vrede met alle mensen.” (NBG-vertaling).*

Sha'ul [Paulus] gebruikt het beeld van het lichaam, dat één geheel vormt, maar uit vele delen bestaat, ter illustratie van zijn verdere onderwijs aangaande de éénheid van de Gemeente en de onderlinge relatie van de gelovigen. Evenals de vele afzonderlijke lichaamsdelen hun eigen functie hebben en niet allemaal hetzelfde doen, zo is dat ook met de vele afzonderlijke leden van de Gemeente. Ook zij vormen door hun gemeenschappelijke relatie tot Yeshua [Jezus] samen één lichaam en zijn als delen van dat lichaam met elkaar verbonden, maar hebben toch allemaal verschillende taken en bekwaamheden. Met het vervullen van hun taak dienen zij zo het welzijn van het hele lichaam, de Gemeente.

Toch let op! Het gaat hier alleen om verschillende gaven en taken en niet om verschillende opvattingen! De term ‘éénheid in verscheidenheid’ is alleen maar gerechtvaardigd als het om de verscheidenheid van begaafdheden en functies gaat, die G'd ons geven heeft, en beslist niet om daarmee de eigen identiteit en visie van met elkaar samenwerkende kerkgenootschappen

te rechtvaardigen. Zij gebruiken weliswaar maar al te vaak de term 'éénheid', maar zijn toch niet van plan om daadwerkelijk ooit één te worden, want iedereen wil natuurlijk graag kapitein op zijn eigen schip blijven. Nee, Paulus heeft het hier over de verschillende gaven en taken, die de leden gekregen hebben ten behoeve van het geheel.

Helaas laten sommigen zich door de gaven, die zij ontvangen hebben helaas verleiden om vooral met zichzelf bezig te zijn en deze gaven niet tot opbouw van de gemeente te gebruiken, maar tot opbouw van zichzelf. Dit is geen nieuw verschijnsel, maar dat was al zo in de tijd van Paulus. Vandaar dat hij daar ook nadrukkelijk voor waarschuwde. Helaas leest men daar maar al te vaak overheen.

Hoewel hij in 1 Korinthiërs 14:22 duidelijk heeft geschreven, dat bijvoorbeeld de talengave tot een teken voor de ongelovigen werd gegeven en niet bedoeld was voor de gelovigen in de samenkomst, hebben velen zich helaas toch vastgebeten in de verzen 2-4 van datzelfde hoofdstuk en menen op grond van onzorgvuldig lezen, dat de glossolalie bedoeld zou zijn als een soort rode telefoon om rechtstreeks tot G'd te kunnen bidden, geheimenissen met Hem te delen en ook om zichzelf te stichten.

Maar wordt in deze teksten gezegd, dat dit het doel van de talengave is? Neen, want dat zou elkaar op meerdere punten tegenspreken. Ten eerste: Het doel is dat het een teken moest zijn voor ongelovigen, want bij Zijn opdracht, de Blijde Boodschap aan de gehele wereld te verkondigen om alle volken tot het ware geloof te brengen, zei Yeshua in Marcus 16:15-18, dat onder andere de gave om in vreemde talen te spreken een noodzakelijke toerusting is voor het zendingswerk. Daar laat ook Sha'ul [Paulus] geen twijfel over bestaan. Kan het dan tegelijkertijd ook het doel zijn zichzelf te stichten? Volgens mij niet, want waartoe heeft de Eeuwige ons immers de gaven van de Ruach haQodesh [de Heilige Geest] gegeven?

Kijk maar naar het beeld van het lichaam waar we het zojuist over hadden: Waartoe kan de voet lopen? Is dat ten behoeve van die voet zelf of ten behoeve van het hele lichaam? Natuurlijk het laatste! Waartoe kan mijn oog zien? Is dat tot nut van het oog zelf of tot nut van het hele lichaam? Uiteraard het laatste. Ziet u, hetzelfde geldt dus voor alle leden van een lichaam en zo is het ook met het lichaam van Yeshua, de gemeente.

Wie zegt een gelovige te zijn, maar steeds met zichzelf bezig is, steeds op zijn eigen voordeel bedacht en steeds erop uit is zijn gelijk te behalen, die neme ook 2 Korinthiërs 5:15 ter harte, waarin geschreven staat: *"En voor allen is Hij gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt!"*

De Eeuwige geeft derhalve elk lid een gave tot nut en welzijn van de hele gemeente, maar niet tot nut van zichzelf. Dat zou eigenbelang en zelfs ook hoogmoed in de hand werken, want een gave om zichzelf te stichten is in strijd met het Bijbelse principe en kan dus helemaal niet! In vers 16 van Romeinen 12 schrijft Paulus daarom nadrukkelijk: *"Wees niet hoogmoedig, maar doe uw best nederig te zijn. Doe niet of u de wijsheid in pacht hebt!"* (Het Boek). Groot Nieuws Bijbel: *"Doe niet uit de hoogte, maar blijf gewoon. Wees niet zelfingenomen!"*

In hetzelfde vers schrijft hij ook: *"Weest onderling éénsgezind!"* Maar wat moeten wij dan precies onder éénsgezindheid verstaan? Moeten de gelovigen allemaal gelijk denken? Moeten we als een soort kopie of kloon van elkaar allemaal precies aan elkaar gelijk zijn? Nee, gelukkig niet, want anders zouden we geen mensen, maar robots zijn. Nee, het gaat er niet om dat we op geen enkel punt van mening zouden mogen verschillen, maar dat onze gezamenlijke basis wel het Woord van G'd moet zijn.

Over bijzaken als de keuze tussen gevlochten challebroden en ronde fladenbroden voor de motzi lechem of het laten rondgaan van één enkele beker of het uitdelen van aparte kleine bekertjes voor de kiddush mogen we best van mening verschillen. We hoeven het ook niet per se met elkaar eens te zijn of we met de beste en duurste kleding naar de samenkomst moeten gaan of eenvoudig, maar wel netjes gekleed zijn. Om maar enkele voorbeelden te noemen. Er mag in bijzaken best een verscheidenheid van opvatting zijn, zolang we het met de hoofdzaken maar wel ééns met elkaar zijn.

Als er essentiële verschillen van opvatting zijn zoals wel of geen varkensvlees eten, wel of geen kerstboom in huis hebben, de zaterdag of de zondag heiligen, de vraag of we nu wel of niet vrij zijn van de Wet en of Yeshua [Jezus] wel of niet g'ddelijk is, dan kan men weliswaar overtuigd zijn van zijn eigen visie, maar dan moet men het ook Bijbels kunnen onderbouwen.

Elkanders opvattingen respecteren omwille van de lieve vrede mag uiteraard niet ten koste gaan van onze gehoorzaamheid aan G'd. Onze éénsgezindheid moet daarin te bestaan, dat we het met elkaar ééns zijn, de wil van de Vader te doen, want *“niet iedereen die tegen Mij zegt: Heer! Heer! Komt het hemelse koninkrijk binnen, maar alleen wie de wil doet van Mijn Vader in de hemel!”* zei Yeshua in Mattheüs 7:21 (Groot Nieuws Bijbel). Het is daarom van het grootste belang om te weten wat de wil van de Vader precies inhoudt. *“Weest daarom niet onverstandig, maar tracht te verstaan, wat de wil des Heren is!”* schreef Paulus in Efeziërs 5:17 (NBG).

Romeinen 15:5-6

*“De G'd nu der volharding en der vertroosting geve u **éénsgezind** van hetzelfde gevoelen te zijn naar het voorbeeld van Mashiach Yeshua [Christus Jezus] opdat gij **ééndrchtig uit één mond** de G'd en Vader van onze Heer Yeshua haMashiach moogt verheerlijken. Daarom, aanvaardt elkander zoals ook de Mashiach ons aanvaard heeft tot heerlijkheid G'ds.”* (NBG).

Sha'ul [Paulus] schrijft hier opnieuw de gelovigen in Rome, dat ze éénsgezind en ééndrchtig moeten zijn. Dat dit dringende verzoek niet bepaald overbodig is, blijkt reeds uit het daaraan voorgaande hoofdstuk. In Romeinen 14:1-23 gaat het om 'de sterken' en 'de zwakken in het geloof' en Sha'ul roept beide groepen op om elkaar te aanvaarden als broeders en zusters in Yeshua, ook al denkt men over sommige dingen niet hetzelfde, zoals ten aanzien van eetgedrag en bepaalde g'dsdienstige tradities. De een is nu eenmaal verder gevorderd in het geloof dan de ander.

Kijk, op zichzelf is de Bijbel eigenlijk wel erg duidelijk. De kernpunten waar het om gaat zijn in principe slechts voor één uitleg vatbaar en voor de gelovige Israëlieten niet meer dan vanzelfsprekend. Vandaar dat Sha'ul in Romeinen 7:1 zijn overwegend Joodse lezers voorhield: *“Ik spreek immers tot mensen die de Tora [Wet] kennen.”*

Toen ik jaren geleden met mijn gezin de Joodse wijk van Rome bezocht en daar ook een rondleiding door de grote synagoge aan de Tiber kreeg, vertelde onze lokale gids, dat de totale bevolking van Rome in de tijd van de tweede tempel voor ruim 50 % uit Joden bestond. Ik dacht dat ik het verkeerd hoorde en vroeg voor de zekerheid: *“Vijftien procent?”* Toen zei de gids: *“Nee meneer, vijftig procent!”*

Wel, dat sloeg bij mij in als een bom! Als er toen zo veel Joden in Rome woonden, dan zullen zij ook wel de overgrote meerderheid van de plaatselijke gemeente gevormd hebben, die toen immers nog niet christelijk was, maar messiasbelijdend Joods. Het christendom als zodanig is namelijk pas veel later, in de vierde eeuw onder keizer Constantijn ontstaan. Toch bestond de gemeente van Rome natuurlijk niet alleen uit Joden, maar voor een deel ook uit gelovigen van heidense oorsprong. Beide groepen hadden een verschillende achtergrond en benaderden de Bijbel daarom ook op verschillende manieren. Met 'Bijbel' bedoel ik hier overigens de TeNaCH, het z.g. Oude Testament, want het Nieuwe Testament bestond toen nog niet.

Zoals gezegd staan er zaken in de Schriften, die niet voor tweeërlei uitleg vatbaar zijn. Maar er zijn ook andere Schriftgedeelten, die een nadere uitleg nodig hebben, om ze te begrijpen. En wie moet deze uitleg geven? Mensen die volgens Romeinen 12:7 de gave hebben gekregen om te onderwijzen en zich volgens Titus 1:9 zelf ook houden aan de betrouwbare boodschap die in overeenstemming is met de leer waarin zij zijn onderricht: de Tora! Dat desondanks sommigen bij de toepassing van bepaalde bijbelse grondregels toch nog tot andere conclusies kwamen zorgde ervoor dat de éénsgezindheid in de gemeente nogal te wensen overliet.

Zo'n verschil van inzicht mag eigenlijk geen verwijdering brengen, maar toch is dit helaas door de eeuwen heen maar al te vaak gebeurd. Veel te lang zijn ontelbare oprechte gelovigen door verkeerde theologische leerstellingen misleid, waardoor de kloof tussen messiasbelijdende Joden en gelovigen uit de heidenen juist steeds breder gemaakt werd en de scheidingsmuur helaas weer werd opgetrokken, die Yeshua door Zijn offer destijds heeft afgebroken. Zo kwamen de groepen helaas vaak naast en zelfs tegenover elkaar te staan, hetgeen in Rome toen al aan de orde geweest te zijn schijnt. Vandaar dat Sha'ul de 'sterken in het geloof' heeft opgeroepen, geduld met de 'zwakken' te hebben en twijfelachtige discussies te vermijden.

Helaas is er op grond van deze tekst ook weer onenigheid ontstaan over de vraag wie nu de sterken en wie de zwakken zijn. Tot op heden zijn de 'zwakken in het geloof' volgens de heersende opvattingen de messiasbelijdende Joden alsook de gelovigen uit de volken die de

voorschriften van de Tora naleven. Men is van mening dat deze mensen een zwak geloof hebben omdat zij nog onder de Wet zijn en niet onder genade.

Het idee om gelovigen die zich in gehoorzaamheid en dankbaarheid om hetgeen Yeshua voor ons gedaan heeft aan G'ds geboden houden als 'zwakken in het geloof' te bestempelen, is volledig in strijd met datgene waar Sha'ul zelf in geloofde, in praktijk bracht en verkondigde. Als Sha'ul in Romeinen 3:31 schrijft: *"Stellen wij dan door het geloof de Tora buiten werking? Volstrekt niet! Veeleer bevestigen wij de Tora!"*, dan kan hij toch degenen die zich aan de Tora houden onmogelijk 'zwakken in het geloof' noemen? Zou hij zichzelf dan niet tegenspreken?

Het is veeleer andersom, juist degenen die zich niet aan de Tora houden zijn de 'zwakken in het geloof'. Yeshua heeft immers nadrukkelijk gezegd: *"Wie dus ook maar één van de kleinste van deze geboden afschaft en aan anderen leert datzelfde te doen, zal als de kleinste worden beschouwd in het Koninkrijk van de hemel."* (מתתיהו Matityahu [Matthéüs] 5:19a, NBV). Andersom heeft Hij daarentegen gezegd: *"Wie zich aan G'ds wetten houdt en anderen leert dat ook te doen, zal groot zijn in dat Koninkrijk!"* (מתתיהו Matityahu [Matthéüs] 5:19b, Het Boek). Dat zijn dus de 'sterken'! Daar staat men in de kerken helaas onvoldoende bij stil.

Wij zien dus dat er geen sprake van kan zijn dat met de "sterken" voornamelijk de gelovigen met een heidense achtergrond bedoeld kunnen zijn, en met de 'zwakken' de gelovigen met een Joodse achtergrond. Ik ben veeleer van mening, dat beide groepen, zowel de 'sterken' alsook de 'zwakken', gemengd zijn en zowel uit Joden alsook uit niet-joden bestaan. De 'sterken' zijn goed onderwezen in de Tora en de messiaanse invulling daarvan in B'rit haChadasha [het Nieuwe Testament], maar de 'zwakken' hebben daarentegen nog niet het volle inzicht. En toch geloven beide groepen in **dezelfde G'd, die één is!** Daarom bidt Sha'ul [Paulus] voor hen, dat de Eeuwige hen de éénsghezindheid geeft in de geest van Mashiach Yeshua [Christus Jezus] en roept hen op om elkaar te aanvaarden zoals ook Yeshua ons aanvaard heeft.

1 Korinthiërs 1:9-13

"G'd, door wie u geroepen bent om één te zijn met Zijn Zoon Yeshua haMashiach, [Jezus Christus], onze Heer, is trouw. Broeders en zusters, in de naam van onze Heer Yeshua haMashiach [Jezus Christus] roep ik u op om allen éénsghezind te zijn, om scheuringen te vermijden, om in uw denken en uw overtuiging volkomen één te zijn! Door Chloë's huisgenoten is mij namelijk verteld, broeders en zusters, dat er verdeeldheid onder u heerst. Ik bedoel dat de een zegt: Ik ben van Paulus, een ander: Ik van Apollos, een derde: Ik van Kefas, en een vierde: Ik van Christus! Is Christus dan verdeeld? Is Paulus soms voor u gekruisigd? Of is het in de naam van Paulus dat u bent gedoopt?" (NBV).

Evenals hij met de gelovigen in Rome deed, zo riep Sha'ul [Paulus] ook de gemeente van Korinthe dringend op om éénsghezind te zijn omdat hij moest constateren, dat de eenheid daar ernstig verstoord was door o.a. het dwepen met mensen. In de vertaling van Het Boek staat: *"Maak het met elkaar in orde, zodat u weer één van hart en ziel bent!"* (vers 10).

Hij vermaande de Korinthiërs bij de naam van het Hoofd van het geestelijk lichaam: Yeshua haMashiach als hoogste autoriteit en deed een beroep op hen om allen éénstemmig te zijn en partijvorming voortaan te mijden om scheuring te voorkomen. Let op: hij schreef niet alleen dat ze éénsghezind moeten zijn, maar gaf daarbij zelfs nog een nauwkeurige toelichting van wat hij precies daarmee bedoelde, namelijk dat zij in hun denken en in hun overtuiging volkomen één moeten zijn! Kan het nog duidelijker?

Hij liet daarmee niet alleen de gelovigen in Korinthe, maar ons allemaal duidelijk weten, dat wij vast aaneengesloten, één van zin en één van gevoelens moeten zijn! Dat wij allen dezelfde gezindheid moeten hebben, namelijk die van Yeshua. Dat wij allen dezelfde geloofsovertuiging moeten hebben en ten opzichte van de Tora en Yeshua dezelfde visie en de dezelfde mening toegedaan moeten zijn. Daar laat Sha'ul vooral in deze tekst geen twijfel over bestaan!

Heel anders zijn de sussende oproepen in vele kerken en gemeenten om elkanders visie te respecteren, ook als die afwijkt van de eigen visie. Men zegt dan, dat de gelovigen niet allemaal als een kudde schapen achter één mening aan hoeven te hollen, maar best een eigen mening mogen hebben en die ook mogen uitdragen. Volgens hen mogen er in het lichaam van Christus best verschillende opvattingen zijn zolang er maar respect is voor die van een ander. Als allen

elkaar ondanks het verschil van mening aanvaarden en respecteren, dan is er volgens hen een éénheid in verscheidenheid. Dat klinkt wel heel mooi, maar is volledig in strijd met datgene wat Sha'ul [Paulus] hierover geschreven heeft!

De enige verscheidenheid die er volgens hem in de gemeente is, ligt in de natuurlijke wereld. De gemeente bestaat namelijk uit mannen en vrouwen, geletterden en ongeletterden, armen en rijken en mensen van verschillende etnische afkomst. Maar wat hun geloofsovertuiging betreft, behoren ze één te zijn! In iedere plaatselijke gemeente alsook in de wereldwijde universele gemeente moet een éénstemmigheid heersen over de leer.

Als die éénstemmigheid er niet meer is, dan lijkt de gemeente van buiten misschien nog wel één geheel omdat ze in hetzelfde huis bij elkaar komen, maar vanbinnen zijn er scheuren, die de gemeente aantasten. Als er kleine scheurtjes in de binnenmuren van een gebouw ontstaan, dan moet men ze gauw repareren voordat ze steeds breder worden totdat het gevaar van instorting zal ontstaan. Met andere woorden: we moeten er alles aan doen om scheuring te voorkomen en geen verkeerde leerstellingen en vreemde geloofsuitingen toestaan die niet in G'ds Woord terug te vinden zijn. En als er al een valse leer binnengeslopen is die verdeeldheid brengt, dan moet die zo snel mogelijk wegdoen en de éénheid herstellen door ons weer te gaan richten op de Ene! Dat is de boodschap van Sha'ul aan de Korinthiërs, maar ook aan ons!

De verdeeldheid, die onder de gelovigen in Korinthe heerste, was ontstaan doordat ze hun favoriete predikers op een voetstuk gezet hadden en zich daar omheen groepeerden. Zo was de gemeente gesplitst in vier verschillende groepen.

De eerste groep zei, dat ze bij Paulus hoort. Dat was hun favoriet omdat hij de gemeente gesticht heeft en tot de elite behoorde, want hij was een farizeeër.

De tweede groep voelde zich sterk aangetrokken door Apollos, een uit Alexandrië afkomstige Joodse geleerde, die bijzonder goed onderlegd was in de Schriften en die erin geslaagd was, de rabbijnen in het openbaar in het ongelijk te stellen door op grond van de Tora en de profeten aan te tonen dat Yeshua de Mashiach [Messias] is.

De derde groep was die van Kefas. Kefas (in sommige vertalingen Céfás) is de vergriekste versie van de Aramese naam כִּיפָא Keifa, wat vertaald wordt met Petrus, de rots. Dat is de bijnaam die Yeshua in יוֹחָנָן Yochanan [Johannes] 1:43 aan Shim'on [Simon] heeft gegeven. Hij was immers de petra [rots] waarop Yeshua volgens מַתִּיתָיו Matit'yahu [Mattheüs] 16:18 Zijn Gemeente zou bouwen.

En dan was er nog een vierde groep van gelovigen. Zij beweerden, dat ze van Christus waren. Dat waren de ergste van allen! Met de belijdenis, dat zij van Christus waren zeiden ze eigenlijk, dat dit bij de andere drie groepen niet het geval geweest zou zijn. Het komt er dus op neer dat ze van zichzelf zeiden dat zij de enige goeden waren of zoals in Het Boek staat: *“Wij zijn de echte volgelingen van Jezus Christus!”* Volgens deze redenatie zou dus alleen deze exclusieve groep de ware gemeente vertegenwoordigen, terwijl de andere drie partijen precies dezelfde opvattingen over het geloof hadden en verder op geen enkel punt met hen verschilden behalve dat ze zich naar een bepaalde dienstknecht G'ds noemden.

Yeshua laat zich echter niet in een hokje plaatsen en ook Paulus, Apollos en Kefas wilden zelf helemaal niet aan het hoofd van een bepaalde partij staan. Sha'ul [Paulus] was dan ook zeer verontwaardigd toen hem ter ore kwam dat er in de gemeente van Korinthe partijenschappen rondom bepaalde persoonlijkheden zijn ontstaan, waaronder die van hemzelf. Hij heeft deze partijenschappen daarom streng veroordeeld en spaarde daarbij ook zijn eigen aanhangers niet. Hij stelde woedend de retorische vraag: *“Is Christus dan in stukken verdeeld? Is Paulus soms voor u gekruisigd of bent u in de naam van Paulus gedoopt?”* Nee, natuurlijk niet!

Daarom vind ik het ook niet kunnen dat er zelfs na dit betoog van Sha'ul nog bepaalde kerkgenootschappen zijn, die de naam van de geestelijke leider dragen. Ik zal maar geen namen noemen, maar kijk eens om je heen hoeveel gemeenten er zijn die zich naar de voorganger of evangelist noemt met de toevoeging 'ministries' achter de naam. Niemand is toch gedoopt in de naam van Paulus, Apollos, Kefas of welke andere prediker dan ook. Laten we ons de nadrukkelijke waarschuwing van Sha'ul dan ook zeer ter harte nemen om ons niet rondom een bepaalde geestelijke leider te groeperen en ons ook niet aan te sluiten bij een gemeente, die slechts de nadruk legt op bepaalde onderdelen en onderwerpen van de Bijbel en niet op de Bijbel in zijn geheel. Ik wil er daarom nogmaals op wijzen, dat de gemeenten die in de brieven

van Paulus en in het boek Handelingen genoemd worden, geen kerkgenootschappen waren met een eigen kerkorde en eigen kerkgebouwen, maar vrije huisgemeenten die niet tot de ene of andere denominatie behoorden en geen lidmaatschap kenden, maar samen met de andere huisgemeenten in het geloof in Yeshua en gehoorzaamheid aan G'ds geboden en inzettingen de plaatselijke gemeente vormden. De gelovigen waren geen lid van een bepaalde religieuze organisatie, maar van het lichaam van Yeshua.

Natuurlijk probeerde de tegenstander ook toen al om verdeeldheid te zaaien en de diverse huisgemeenten tegen elkaar uit te spelen, maar hun onderlinge liefdesband en hun trouw aan de Tora waren sterker dan de listen van de vijand. Laten wij ook daarin het voorbeeld van deze eerste gemeenten volgen en als men u vraagt van welke gemeente en onder wiens leiding u bent, denk dan aan de woorden van Sha'ul.

1 Korinthiërs 12:12-27

“Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook de Mashiach [Christus]; want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt. Want het lichaam bestaat toch ook niet uit één lid maar uit vele leden. Indien de voet zeggen zou: omdat ik niet de hand ben, behoort ik niet tot het lichaam, behoort hij daarom niet tot het lichaam? En indien het oor zeggen zou: omdat ik niet het oog ben, behoort ik niet tot het lichaam, behoort het daarom niet tot het lichaam? Als het lichaam geheel en al oog was, waar bleef het gehoor? Als het geheel en al gehoor was, waar bleef de reuk? Nu heeft G'd echter de leden, elk in het bijzonder, hun plaats in het lichaam aangewezen, zoals Hij heeft gewild. Indien zij alle één lid vormden, waar bleef het lichaam? Maar nu zijn er wel vele leden, doch slechts één lichaam. En het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet nodig, of ook het hoofd tot de voeten: ik heb u niet nodig. Ja, veeleer zijn die leden van het lichaam, welke het zwakst schijnen, noodzakelijk, en juist die delen van het lichaam, welke wij minder in ere houden, bekleden wij meer eervol, en onze minder edele leden worden met groter eer behandeld, doch onze edele leden hebben dat niet nodig. G'd heeft evenwel het lichaam zo samengesteld, dat Hij meer eer gaf aan hetgeen misdeeld was, opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen. Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde. Gij nu zijt het lichaam van de Mashiach en ieder voor zijn deel leden.” (NBG-vertaling).

Sha'ul [Paulus] past hier opnieuw het beeld van het menselijk lichaam toe op de Gemeente zoals in Romeinen 12:4-18. Maar nu deed hij wel een erg vreemde uitspraak. Hij schreef: *“Zoals het lichaam een éénheid is en de ledematen een veelheid, en alle ledematen ondanks hun veelheid toch één lichaam vormen, zo is het ook met Christus!”* (Groot Nieuws Bijbel). Men zou nu eigenlijk verwachten, dat hier zou staan: *“Zo is het ook met de Gemeente”*, of zoals het in de nieuwe Bijbelvertaling staat: *“Zo is het ook met het lichaam van Christus”*, maar zo staat het niet in de grondtekst. Daar staat gewoon: *“Zo is het ook met Christus!”*

De apostel wil daarmee duidelijk aangeven, dat de Mashiach en Zijn Gemeente één zijn: Hij als het hoofd, en zij als de leden. Als het lichaam naar behoren functioneert, dan zal daarin door de éénheid van haar vele leden de Mashiach op aarde gezien worden. En daar gaat het nu juist om: de éénheid, want slechts samen met elkaar kunnen de leden een levenséénheid vormen, maar zij kunnen geen afzonderlijk bestaan leiden.

In vers 13 schrijft Sha'ul: *“Want de Geest heeft ons allemaal door de doop tot één lichaam samengevoegd: Het lichaam van Christus! Het doet er niet toe of wij Jood of niet-Jood zijn, slaaf of vrij man. Wij zijn allen doordrenkt met die éne Geest.”* Dit wil dus zeggen, dat iedereen wiens geest met deze éne Geest, de Ruach haQodesh verbonden is, tot het lichaam van de Mashiach behoort. Maar het tegenovergestelde is dan natuurlijk wel, dat wie geen deel aan G'ds Geest heeft gekregen, logischerwijs ook geen deel heeft aan het lichaam van de Mashiach. Of men deel heeft aan de Heilige Geest blijkt daaruit, dat men zich onderwerpt aan G'ds Wet, de Tora, want: *“Onze eigen zin gaat recht in tegen de wil van G'd. Hij onderwerpt zich niet aan G'ds Wet en kan dat ook niet! Mensen die alleen maar hun eigen zin doen, kunnen G'd dan ook niet tevreden stellen. Met u is dat anders. U doet niet meer uw eigen zin, maar laat u leiden door de Geest, tenminste als de Geest van G'd in u woont! Als u de Geest van Christus niet*

hebt, hoort u niet bij Hem!” (Romeinen 8:7-9, Het Boek). Sha’ul [Paulus] zegt het ronduit: als u zich laat leiden door G’ds Geest die in u woont, dan onderwerpt u zich aan G’ds Wet, maar als u zich niet aan G’ds Wet onderwerpt, dan woont G’ds Geest niet in u en dan behoort u ook niet tot het lichaam van Christus. Zo simpel is dat! Als wij echt vrij zouden zijn van de Wet zoals sommigen beweren, dan zou Paulus dit nooit geschreven hebben.

Er zitten overigens wel een paar valkuilen in het functioneren van de leden. Ten eerste is er de zelfoverschatting. Sommige leden denken namelijk, dat ze alles zelf kunnen en de anderen niet nodig hebben. Maar Sha’ul maakt ons duidelijk, dat alle leden elkaar keihard nodig hebben om te kunnen functioneren.

De tweede valkuil is de hoogmoed. De belangrijkste delen gaan er soms ten onrechte van uit, dat zij daarom als vanzelfsprekend de belangrijkste plaats innemen.

Het tegenovergestelde daarvan is derde valkuil: het minderwaardigheidsgevoel. Sommige delen denken, dat ze niet bij het lichaam horen omdat ze zichzelf als minderwaardig zien en anderen omdat men ze liever bedekt omdat men zich ervoor schaamt. Sha’ul schrijft echter, dat juist de lichaamsdelen die het zwakst lijken, het meest noodzakelijk zijn en dat G’d de delen die bij ons niet erg in aanzien zijn grotere eer verleent, opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar alle leden elkaar met dezelfde zorg omringen.

Maar er is ook nog een vierde valkuil: de gemakzucht! Dat zijn de luie leden, die zich aan hun verantwoordelijkheden onttrekken en het werk liever aan de anderen overlaten. Deze houding is zeer gevaarlijk en zelfs ondermijnend, want andere leden kunnen daardoor negatief beïnvloed worden of zelfs last ondervinden. Denk maar aan een hand die ‘in slaap gevallen’ is. De vingers zijn gevoelloos en functioneren niet meer. Iedereen kent dat wel.

De laatste valkuil is de jaloezie. Sommige leden zijn jaloers op de plaats die andere leden in het lichaam hebben en ze zijn ontevreden met hun eigen plaats. G’d heeft echter alle lichaamsdelen hun eigen plaats gegeven zoals Hij dat wilde en Zijn wil is altijd het beste voor ons. Als wij allen onze eigen plaats innemen met het doel om elk van de andere leden van dienst te zijn, dan vormen wij samen één lichaam!

2 Korinthiërs 13:11

*“Overigens, broeders, weest blijde, laat u terecht brengen, laat u vermanen, **weest éénsgezind**, houdt vrede, en de G’d der liefde en des vredes zal met u zijn!”* (NBG-vertaling).

Deze woorden, waarmee Sha’ul [Paulus] zijn tweede brief aan de Korinthiërs besluit, lijken me wel duidelijk en hebben eigenlijk geen nadere uitleg nodig. Hij roept hen nogmaals op ervoor te zorgen dat alles in orde komt, dat ze zijn vermaningen ter harte nemen, éénsgezind zullen zijn en in vrede met elkaar leven.

Efeziërs 2:11-20

*“Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen waart naar het vlees, en onbesneden genoemd werdt door de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is, dat gij te dien tijde zonder de Mashiach [Christus] waart, uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder G’d in de wereld. Maar thans in Mashiach Yeshua [Christus Jezus] zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van de Mashiach. Want Hij is onze vrede, die de twee **één** heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot **één** nieuwe mens te scheppen, en de twee, tot **één lichaam** verbonden, weder met G’d te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft. En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren; want door Hem hebben wij beiden in **één Geest** de toegang tot de Vader. Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten G’ds, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Mashiach Yeshua [Christus Jezus] zelf de hoeksteen is.”* (NBG-vertaling).

Sha’ul [Paulus] schrijft, dat de heidenen eerst vreemd waren aan de verbonden der belofte, verbonden dus in meervoud, want zowel het Oude Verbond alsóók het Nieuwe Verbond heeft

de Eeuwige op de eerste plaats met Zijn volk Israël gesloten (zie ירמיהו Yir'm'yahu [Jeremia] 31:30-34). Onder beide verbonden werden echter ook de heidenen uitgenodigd om de G'd van Israël aan te nemen als Heer en Verlosser en te delen in Zijn zegeningen! Hiervoor was onder het Oude Verbond de voorwaarde, dat zij zich ook fysiek bij Israël moesten aansluiten. Onder het Nieuwe Verbond hoeven de gelovigen uit de volken echter geen giyur te doen en dus géén Joden te worden, want volgens Efeziërs 2:11-13 zijn zij door het geloof in het offer van Yeshua niet meer uitgesloten van het burgerrecht Israëls en hebben nu wel deel aan de verbonden der belofte! Zij mogen er nu helemaal bij horen, zij zijn nu mede-erfgenamen, mede-burgers, medeleden en mede-genoten geworden. Maar vergeet niet, dat daar overal het woordje 'mede' voor staat! Het is geen gering voorrecht te behoren tot de gemeente van Yeshua, en met al haar leden deel te hebben aan haar bijzondere erfenis!

Nu is de scheiding tussen Joden en heidenen weggenomen door Yeshua, die Zijn bloed gegeven heeft tot verzoening en ten behoeve van de hele wereld. In Hem vinden alle ware gelovigen elkaar door Ruach haQodesh [de Heilige Geest] en worden alle tegenstellingen overbrugd. De Gemeente van Yeshua geeft hier vorm en gestalte aan.

In de verzen 14 t/m 16 staat overigens niet dat Yeshua de Wet buiten werking gesteld heeft, maar de wet der geboden. Het woordje 'der' geeft namelijk een zekere wetmatigheid aan zoals ook het geval is met 'de wet der zwaartekracht', 'de wet der erfelijkheid', 'de wet der natuur' en 'de wet der klankverschuiving'. Als Sha'ul hiermee de Tora in z'n geheel bedoeld had, zou hij geschreven hebben: "de wet met de geboden", zoals het foutief in de NBV staat, en niet "de wet van de geboden, uit inzettingen bestaande", zoals het in de Griekse grondtekst staat. Over welke inzettingen heeft hij het hier? Over de inzettingen die de omgang tussen Joden en niet-Joden hadden verboden (zie hiervoor o.a. וַיִּקְרָא Vaqiq'ra [Leviticus] 20:22-26 alsook דְּבָרִים Deuteronomium 7:2-6 en 23:3-5). Uit deze teksten blijkt, dat de inzettingen die de omgang tussen Israëlieten en heidenen verboden, berustten op een scheiding tussen rein en onrein. Deze inzettingen vormden dus de tussenmuur die scheiding maakte, welke Yeshua heeft weggehaald omdat Zijn bloed een ieder reinigt die Hem wil toebehoren, zoals ook Keifa [Petrus] aan Cornelius heeft uitgelegd: "Gij weet, hoe het een Jood verboden is zich te voegen bij of te gaan tot een niet-jood; doch mij heeft G'd doen zien, dat ik niemand onheilig of onrein mag noemen." מִפְּעֻלוֹת [Mif'alot [Handelingen] 10:28).

In de verzen 19 t/m 22 van het aangehaalde hoofdstuk 2 uit de Efezenbrief worden heerlijke dingen gezegd van deze heilige gemeenschap. Dáár woont Yeshua zelf! Maar onthoud: Hij is onze Vrede, de Vrededorst, Sar Shalom, die de echte vrede en éénheid maakt en doet verkondigen! Maar wat de Eeuwige bedoelde als een éénheid hebben mensen weer gescheiden! Terwijl Yeshua de tussenmuur, die scheiding maakte tussen Joden en heidenen, heeft weggebroken om twee één te maken, heeft de Kerk de muur zelf weer opgetrokken door alles wat Joods was, af te schaffen, Yeshua van Zijn volk Israël los te koppelen en voor zichzelf te annexeren! En alsof de weer opgetrokken muur tussen Israël en de Kerk nog niet erg genoeg was, hebben de kerkelijke leiders onderling nog een heleboel andere muren, als het ware tussenmuren, opgetrokken, die de diverse kerkgenootschappen van elkaar scheiden, zodat er een heuse doolhof is ontstaan waarin men behoorlijk kan verdwalen! En met betrekking tot de Joodse identiteit van de Gemeente en de geldigheid van de Wet zijn reeds ontelbare gelovigen uit de heidenen verdwaald en zelfs behoorlijk afgedwaald!

Sha'ul zegt in de Korinthenbrief, dat onze G'd een G'd van orde is en niet van wanorde. Het had toch eigenlijk heel duidelijk en overzichtelijk kunnen zijn: één Gemeente, waarin Jood en Griek, man en vrouw samen de Eeuwige zouden dienen, loven en aanbidden! Maar door eigenwijsheid, hoogmoed, koppigheid en onverdraagzaamheid van mensen, die zich 'gelovigen' noemen, is het helemaal niet meer zo duidelijk! Zeg eens zelf: wie mag zich tegenwoordig nog wel de legitieme erfgenaam noemen? Welke kerkgenootschap mag van zichzelf zeggen, dat zij de Gemeente is waarvan de Bijbel spreekt? Is het echt de rooms-katholieke Kerk? Daar beweert men inderdaad dat de paus de vervanger van Christus op aarde is en katholiek betekent immers ook 'algemeen' ofwel 'algeheel'. Of zijn het alle Samen-op-Weg-Kerken bij elkaar? Of misschien zijn het toch wel de Baptisten- Methodisten- Adventisten- of Evangelische Gemeenten? Er zijn nog wel tientallen of misschien zelfs honderden kerken, sekten of groepen te noemen, die allemaal aanspraak op de legitieme naam 'de Gemeente' maken!

Efeziërs 4:1-6

*“Ik die gevangen zit omdat ik de Heer dien, verzoek u dringend: leid een leven dat in overeenstemming is met uw roeping. Wees altijd bescheiden, zachtmoedig en geduldig, en verdraag elkaar liefdevol. Span u in, om **de éénheid** die de Geest geeft, te bewaren door met elkaar in vrede samen te leven. Er is **één lichaam** en **één Geest**, zoals u ook **één hoop** hebt op grond van uw roeping. Er is **één Heer**, **één geloof** en **één doop**. Er is **één G'd** die de Vader is van alle mensen, en die boven allen staat, door allen werkt en in allen aanwezig is.”* (Groot Nieuws Bijbel).

In de verzen 4 t/m 6 noemt Sha'ul [Paulus] achter elkaar zeven fundamentele geloofsitems, die allen uniek zijn en daarom met het woordje 'één' worden ingeleid. En aan dit rijtje wil nog toevoegen: *“Wat de gemeente betreft, **éénzelfde inzetting** zal gelden zowel voor u als voor de vreemdeling die bij u vertoeft; een altoosdurende inzetting zal het zijn voor uw geslachten: gij en de vreemdeling zullen voor de Eeuwige gelijk zijn! **Éénzelfde Wet** en **éénzelfde voorschrift** zal gelden zowel voor u als voor de vreemdeling die bij u vertoeft”* (במדרב B'midbar [Numeri] 15:15-16, NBG). *“Want er is geen onderscheid tussen Jood en Griek. Immers, **één en dezelfde is Heer** over allen, rijk voor allen die Hem aanroepen”.* (Romeinen 10:12). Daarom riep Sha'ul de gelovigen op om hun uiterste best te doen, de éénheid te bewaren die Ruach haQodesh [de Heilige Geest] onder hen tot stand heeft gebracht, door geduld met elkaar te hebben, elkaar liefdevol te verdragen en in vrede met elkaar te leven. Zoals we in het beeld van het menselijk lichaam gezien hebben, sluit deze zevenvoudige éénheid een verscheidenheid niet uit, want zoals elk lichaamsdeel zijn eigen functie heeft, zo heeft ook elk lid van de Gemeente zijn eigen taak en bediening:

Efeziërs 4:11-16

*“Dit zijn de gaven: sommigen zijn apostel, anderen profeet, weer anderen evangelist, of herder en leraar. Zo worden degenen die G'd toebehoren toegerust om Hem te dienen en het lichaam van Christus op te bouwen. Zo komen we allen tot **éénheid in het geloof** en in de kennis van de Zoon van G'd, tot **éénheid** in de volmaakte mens, tot de volmaakte rijpheid van Christus. Dan zullen we niet langer onmondige kinderen zijn die als golven op en neer deinen en heen en weer bewogen worden door elke wind, dat wil zeggen: door elke leer waarmee sluwe mensen met hun valse wijsheden ons op dwaalwegen brengen. Door ons aan de waarheid te houden, zullen we in liefde volledig toegroeien naar Hem die het Hoofd is: de Mashiach [Christus]! Aan Hem ontleent het hele lichaam zijn samenhang en onderling verband. Het groeit door de juiste werkzaamheid van ieder lichaamsdeel en het bouwt zichzelf op door de liefde.”* (Efeziërs 4:11-16, Groot Nieuws Bijbel).

Ieder lid heeft zijn eigen specifieke functie in het lichaam gekregen, en met elkaar hebben zij de taak, de gelovigen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw en groei van de Gemeente. Het doel daarvan is, dat wij allen volledig één zullen zijn door ons gemeenschappelijk geloof en onze gehoorzaamheid aan G'ds geboden en inzettingen.

Filippenzen 1:27-28

*“Alleen, zorg er wel voor dat uw levenswandel in overeenstemming is met het evangelie van Christus. Dan zal ik bij mijn komst met eigen ogen zien, of bij verhindering in ieder geval horen, dat u sterk staat en **éénsgezind** strijdt voor trouw aan het evangelie!”* (Groot Nieuws Bijbel).

*“Leef in overeenstemming met het evangelie van Christus, zodat ik kan horen, of straks zelf kan zien, dat u **één van geest** bent en samen voor het geloof in het evangelie strijdt!”* (NBV).

*“Alleen, gedraagt u waardig het evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig blijf, ik van u moge horen, dat gij vaststaat **in één geest, één van ziel** medestrijdende voor het geloof aan het evangelie!”* (NBG).

Van de bovenstaande tekstcitataten komt de NBG-vertaling het meest in de buurt van de Griekse grondtekst, want daarin noemt Sha'ul [Paulus] twee aspecten van de éénheid, die hij straks in hoofdstuk 2:2 en 4:2 nader zal toelichten, namelijk het 'vaststaan in één geest' en het 'één van ziel medestrijden voor het geloof van het evangelie'. Het komt er op neer, dat de Filippenzen in hun strijd voor het geloof éénsgezind moeten standhouden. Zij moeten daadwerkelijk één zijn om de overwinning te behalen!

Filippenzen 2:1-5

*“Indien er dan enig beroep op u gedaan mag worden in de Mashiach [Christus], indien er enige bemoediging is der liefde, indien er enige gemeenschap is des geestes, indien er enige ontferming en barmhartigheid is maakt dan mijn blijdschap volkomen door **éénsgezind** te zijn, **één in liefdebetoon**, **één van ziel**, **één in streven**, zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder lette ook op dat van anderen. Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Mashiach Yeshua [Christus Jezus] was!”* (NBG-vertaling).

In de verzen 1 t/m 5 van hoofdstuk 2 gaat Sha'ul [Paulus] nog verder door op hetgeen hij in hoofdstuk 1 vers 28 geschreven heeft en zet zo zijn wens naar éénsgezindheid voort. Maar om deze te kunnen bereiken moet de gemeente wel aan vier voorwaarden voldoen, die hij in vier korte zinnestukjes aangeeft, telkens ingeleid met het woordje 'indien'. Als ze in verbondenheid met de Mashiach voor elkaar klaarstaan om elkaar te helpen, als ze elkaar liefdevol troosten en bemoedigen, als ze door de Geest echt één met elkaar zijn en als ze zich over elkaar ontfermen en barmhartigheid jegens elkaar bewijzen, dan kunnen ze hem helemaal blij en gelukkig maken door éénsgezind te zijn, één in liefde, één van hart en ziel en met één doel voor ogen.

Negatieve factoren, die deze éénheid ernstig verstoren, moeten ze uiteraard loslaten. *“Doe niets uit eigenbelang of ijdelheid, maar wees bescheiden en acht anderen belangrijker dan uzelf!”* zegt Sha'ul in de Groot Nieuws Bijbel. *“Handel niet uit geldingsdrang of eigenwaan, maar acht in alle bescheidenheid de ander belangrijker dan uzelf!”* staat in de Nieuwe Bijbelvertaling. In Het Boek zegt hij glashelder: *“Wees niet egoïstisch en probeer niet de eer naar u toe te trekken of een ander te bedriegen. Maar wees nederig en sla een ander hoger aan dan uzelf!”* Hij voegt daar nog aan toe, dat men niet alleen de belangen van zichzelf in het oog moet houden, maar ook die van een ander, en dat men erop moet blijven toezien, de gezindheid, d.w.z. de innerlijke houding te hebben zoals die van de Mashiach Yeshua, namelijk nederigheid, zachtmoedigheid, dienstbaarheid, verdraagzaamheid, naastenliefde en vergevingsgezindheid.

Filippenzen 4:1-3

*“Daarom, broeders en zusters, die ik liefheb en naar wie ik verlang, die mijn vreugde en erekrans zijn, blijf standvastig in de Heer! Euodia en Syntyche, ik dring er bij u op aan, **éénsgezind** te zijn, want u bent **één** met de Heer! En u, trouwe vriend, vraag ik hen te helpen. Ze hebben samen met mij voor het evangelie gestreden, evenals Clemens en mijn overige medewerkers, van wie de namen in het boek van het leven staan.”* (NBV).

Sha'ul [Paulus] noemt de gemeente van Filippi zijn erekrans en zijn vreugde om hen daarmee zijn persoonlijke vriendschap en verbondenheid te betuigen. Helaas waren er ook hier net als in vele andere gemeenten sommige gelovigen meer bezig met hun onderlinge meningsverschillen dan met hun gezamenlijke geloofsverbondenheid. Dat Sha'ul hier twee zusters, Euodia en Syntyche die blijkbaar in onmin met elkaar leefden, met name noemt, geeft volgens mij aan, dat ze waarschijnlijk belangrijk en dus ook invloedrijk voor de gemeente waren. Dat wil dus zeggen, dat hun persoonlijke ruzie ongetwijfeld ook gevolgen voor de onderlinge verhoudingen binnen de gemeente gehad moet hebben. Vandaar dat Sha'ul hier moest ingrijpen en beiden tot orde moest roepen zonder echter partij te kiezen en daarom een broeder daarbij om hulp vroeg. Ik ga ervan uit, dat hun ruzie meer van persoonlijke aard was en niet over hun geloofsopvattingen, want ten opzichte daarvan lagen ze wel op één lijn gezien het feit, dat beiden Sha'ul bijgestaan hebben met de verkondiging van het Woord. Hij vermaande hen daarom, het bij te leggen en éénsgezind te zijn en hun aandacht uitsluitend te richten op de Eeuwige en Zijn Woord.

Ik wil deze bijbelstudie over de éénheid van de Gemeente afsluiten met een tekst, waarin Sha'ul [Paulus] met slechts enkele woorden alles prachtig samengevat heeft:

1 Petrus 3:8-9

*“Tot slot vraag ik u: **Wees allen éénsgezind**, leef met elkaar mee, heb elkaar lief als broeders en zusters, wees barmhartig en bereid de minste te zijn. Vergeld geen kwaad met kwaad, en als u wordt uitgescholden, scheld dan niet terug; zegen juist, opdat u ook zelf zegen ontvangt, want daartoe bent u geroepen!” (NBV). Amen!*

Werner Stauder